

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 16. Quomodo Deus specialiter providerit, ne diminueretur ejus vita
nimijs fervoribus, vel ob defectum virium, rerúmve temporalium; aut per
vehementia desideria patiendi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

liebantur & alia magis terribilia, præsertim ex odio, quo exardefcebat, dum benefacere proximis, cuius rei deinceps fiet mentio.

Postremo erat gravissima molestia, quæ ipsam demon vexabat inter dormiendum, ita ut illi somnus esset instar tormenti, quia tunc DEUS amplius indulgebat demoni, & ipse bene utebatur humoribus. Frequentissimè illam invadebat in specie tauri, à quo petebatur cornibus, vel in specie alicujus molossi, qui commordebatur ipsius brachia, & manus: animadvertibat autem, illuminata à

DEO, quando somnia non erant purè naturalia, sed provenientia à demone. Aliàs in somno ex illusionè diaboli, sibi imaginabatur, quòd incidisset in grande aliquod malum, vel subiret grave infortunium, quòd, si non posset conformare Divinæ voluntati, unde vehementissimè affligebatur, ita ut in illo impleveretur, quod dicebat Job: Si dixerò: Consolabitur me lectulus meus, terrebis me per somnia, & per visiones horrore concuties.

☉)**(☉

CAPUT XVI.

Quomodo DEUS specialiter providerit, nè dimineretur ejus vita nimijs fervoribus, vel ob defectum virium, rerumve temporalium; aut per vehementia desideria patiendi.

Spectato ardore, quo Venemibilis Marina progrediebatur, certum videbatur fore, ut illam brevi vita deficeret, siquidem ipsam consumebant nimy fervores spiritus, ingentes debilitates ac dolores capitis, & alia afflictiones, quas in dies patiebatur majores, defectus quoque rerum temporalium, quo laborabat propter suam paupertatem, præcipuè verò vehementia desideria, patiendi multum pro DEO. Unde fiebat, ut nihil de se sollicitaretur, seu de sublevandis suis necessitatibus. Propterea cum esset quadraginta quinque annorum, illi dixit DEUS: quod fortè non esset diu scriptum, quæ tum conscribentur. Ego, inquit ipsa, suspicabar, quòd me brevi esset evocaturus ex hac vita, DEUS autem mihi dixit, id necdum futurum; & quia illis diebus eram quàm debillima, dicebam intrà me: (quasi nihil ipsius interesset, ut ullam sui gereret curam) non refert: oportet enim fieri, quòd Dominus dixit. Cum sic essem constituta, dixit mihi Divina Majestas: Gere curam tuæ valetudinis, quia nisi id feceris, non pervenies eò, quò te dixi perventuram: quod mihi dixit tam seriò, ac eo modo, ut mihi non fuerit relictus locus cogitandi,

hanc esse meam imaginationem; ideoque timui & respondi: Omnino faciam, Domine, quia tua Majestas ita vult. Non timebam tamen, nè non viverem paucis illis annis, sed nè, quantum in me est, impedimento essem, quò minus in me impleveretur, quod vellet DEUS, qui sua in hujusmodi occasionibus promissa vult cum hac tacita conditione intelligi, nè illis creatura abutatur, tentando DEUM, & non faciendo, quantum in ipsa, id quod debet, ut mandetur executioni.

§. I.

Quia tamen illa suis ebria favoribus, non advertibat tantopere ad ea, quæ faciebat, modèratur illos DEUS magis providentià. Erat initio instar ollæ constitutæ apud magnum ignem, quæ ad eò fervet, ut omni ex parte bulliat, sitque opus, vel aliquid ignis extinguere, vel illam modicum removere, ut non tota ebulliat, meliusq; peragatur coctum ad lentum ignem. Ità hæc Virgo sentiebat quosdam tam vehementes & arduos affectus, ut illos cor non caperet, essetque necesse, ut DEUS ipse, nè consumeretur, & jacturam pateretur virium naturalium, cohiberet eam vehementiam, illamque diver-

diuerneret ad aliquid aliud, ut ipsa refert his verbis:

Cum quodam die nimium arderem istis affectibus, sensi DEUM nonnihil à me recedentem, seu me devolvi ad negotia, aliquantum aliena ab eo, quod ego tunc voluissem, & conversâ ad Dominum dixi illi: Domine mi, vidésne, quod me avertant à te? hoc mihi aliquoties accidit intrâ spatium duarum horarum, semperque repetebam eadem verba, dicendo etiam: Non volo Domine, ut me abducant à te. Tum mihi respondit Dominus: Abi, quia nihil tibi deest: Ego enim sum, qui hoc facio. Recede modicum, non enim potes tam multum sustinere. Ego distracta, non advertendo quid dicerem, respondi: Non, non, Domine, quia volo tecum mori; & nolo nec possum vivere te absente, Bonû animæ meæ, & cordis mei.

Sed DEUS me nolebat mori, & re ipsa faciebat quod volebat, auferebatque mihi interdum illû vehementé fervoré, & consolationé sensibilem, sicut mihi aliquando manifestavit, dum scriberem literas cuipiâ personæ constitutæ in necessitate, cum quadam spiritûs ariditate. Postquam enim Divinam Majestatem ita fuisset alloquuta: certè, mi Domine, nescio, quid prodesse possit, quod facio, siquidem id ago cum tam exiguo spiritu, & cum tanta tepiditate. Respondit Dominus: Bene sic fit: Noveris verò, quod, si semper in ijs, quæ agis pro meo honore, tibi darem spiritum & fervorem, quem tibi aliquando concedo, magnum indè caperet detrimentum tua naturalis imbecillitas, & quàm citissimè deficeret: atq; ob istam causam nunc, & alias te permitto facere aliqua bona, eo modo, quem tu vocas tepiditatem, & exiguum spiritum, tamen operibus, quæ in nomine meo facis, non desit sua vis & efficacia, quoad finem, ad quem diriguntur, ideoque, nè te id reddat sollicitam, sed prosequere tuum exercitium. *Hac ratione celestis Magister non solum ducebat suam dilectam discipulam eâ viâ, in qua perseveraret, verum etiam illi reddebat rationem eorum, quæ cum ipsa faciebat, quia omnia volebat prodesse alijs. Sed hoc totum non sus-*

ficiebat, quò minus illam vehementia affectuum magnopere debilitaret, ita res DEO disponente, ut libem ab exterioribus occupationibus exciperet Divina ipsius verba. Et cum Divina Majestati quodam die dixisset: Mi Domine, si tibi placeret, vellem esse prædita maximis viribus, ut inservirem meis infirmis domesticis, meæ matri, & omnibus pauperibus, atque constitutis in necessitate, quoscunq; est reperire in mundo: sed ad nihil aliud mihi vires suppetunt, quàm ut hîc tecum maneâ, & in tua verser præsentia; quid faciam mi Domine? quid me vis facere? Deus verò ipsi respondit: Noli te angere, vel affligere: quiesce, & age, quod agis, quia hoc tibi est faciendum; alij autem faciunt aliud. Fuit illi id solatio, usque dum advenit tempus, quo suum etiam locum tribuit occupationibus, concernentibus utilitatem animarum, quemadmodum in posterum videbimus.

§. II.

Eadem providentiâ illi modestus est DEUS affectus, quibus incitabatur ad tolemendam pauperitatem, & penuriam rerum temporarium, ac derectionem creaturum in suis necessitatibus, nè jacturam pateretur valetudinis & vitæ, proficiendo ipsi diversis medijs de rebus necessarijs. Cum, inquit, vehementer essem debilis, & magnam paterer penuriam ac defectum necessariorum, quamvis ego mihi nunquam potuerim persuadere, me aliquâ re opus habere, neq; id curaverim, sed nec memor fuerim, præterquam mei DEI, in quo cor meum collocaveram, & confidentiam; providit mihi Divina Majestas per duas personas virtuosas, quibus nunquam fueram loquuta, neque illæ mihi, imò distabant multis levcis à loco, in quo vivebam. Sed ego, dum viderem, quomodo mecum DEUS ageret, hinc obstupescens talem bonitatem & providentiam; amansque ipsum, & gratias illi agens pro operibus ejus, inde verò turbata atq; afflicta, eò quod me DEUS non permitteret tolerare amore sui paupertatem & inopiam, timensque mihi ipsi, converti me ad Divinam Majestatem,

statem, cum lachrymis & magno dolore, dicendo ipsi: Bonum meum, ac Domine mi, quare sic Tua Majestas mecum egit, ut propterea timeam & contremiscam? qualia sunt ista opera tua? Meum Cor, quis à te hoc petivit? nunquid ego forsitan id petij? Non, certè, Domine mi: quod ego ex toto corde meo à te petij, ac peto, es tu ipse, & nisi te habeam, nolo acquiescere; atque ita quidquid aliud mihi offeratur, timeo illud & averfor, neque volo, sed te Bonum animæ meæ. Audivit Dominus, quod ipsi ego dicebam, & pro sua infinita bonitate, quietam me reddendo, & replendo ingenti solatio, mihi dixit: Vade, accepta, quod tibi do, quia eo indiges, & nè te affligas, neque turberis, quia pro te nullum amplius hac in re est periculum. Nonne bene recordaris, quòd, postquam perdidisti tuum antiquum Confessarium, qui sollicitè subveniebat tuis necessitatibus, mihi dixeris, te nolle, ut alius habeat illam sollicitudinem & molestiam, utque ego tibi succurrerem, si vellem, alio modo, eò quòd nolles Confessarios habere ejus rei curam? Audivi, quod mihi Divina Majestas dixerat, & recordata sum, ita factum fuisse; habuique propterea solatium, & conquievi, atque acceptavi elemosynam, quam me Dominus jussit suscipere, etiam permittente meo Confessario, adeoque ex obedientia.

Procedente postea tempore illi DEUS providit, de liberalioribus elemosynis per devotas personas, qui illas ipsi promptè & ultro impertiebantur, etsi illa eas ab ipsis non postularet: ac licet ipsius debilitates ac infirmitates fuerint graves & continua, proptèrque, illas multis rebus indigeret, pro earundem remedijs, semper illi prospiciebat largà manu. Nunquam tamen cor ipsius adhaesit ipsis, quae supererant, neque illa conservabat pro se, verum, ut haberet, quod liberaliter alijs largiretur in necessitate constitutis, praesertim pauperibus neptibus, & alijs suis sociabus, ut fierent Moniales, quemadmodum suo loco videbimus.

§. III.

Multò tamen admirabiliorem se demon-

stravit Providentia DEI in conservanda vita sua famula, non solum inter tam exuperantes fervores, sed longè magis inter adeo terribiles cruciatus, quos passa est. Revelavit illi, quòd esset perventura usque ad quinquaginta annos aetatis, videbatürque ipsi significare, quòd juxta naturalem rerum cursum, & providentiam ordinariam, illos non esset superatum, sicut istam revelationem intellexit ipsa, & ejus Confessarius; non intellexerunt tamen eam bene, quòd illi ipse DEUS declamavit, ut videbimus inferius, cujus supernaturalis providentia, propter speciales rationes decreverunt, ut viveret pluribus annis inter tormenta, & martyria, tam diuturna, continua, varia ac terribilia, quae potuissent eripere vitam cuiusvis alicui robustiori. Sed tamen postquam cruciatus praeteribant, sive modo paucis, sive alias multis diebus, non sicus erant constituta, ac prius, quasi illi nihil accidisset; quia Divina Majestas singulari curâ attemperabat tormenta, & multiplicabat solatia, tam prodigiosa & admirabili varietate, ut satis manifestaret sapientiam, omnipotentiam, & suavitatem suae paterna providentiae. In ardoribus & siti, succurrebat illi fontibus & aquis prodigijs, in debilitatibus ac deliquijs; ipsam recreabat symphonijs celestibus; in desolationibus ac delectationibus, musicâ Angelicâ; in reliquis molestijs, illam deducebat in spiritu frequentissimè ad caelestem Jerusalem, ut ibi videret aliquo modo gloriam beatorum, seque cum ipsis exhiberent, ac particeps fieret gaudiorum, quibus illi perfruuntur. Alias ipsi exhibebat spectanda nemora, hortos, & viridaria peramena, licet illa, quantum quidem posset, refugeret similia solatia corporalia. Denique Divina Providentia unâ manu ipsam stringebat, tam horrendis cruciatibus, ut illi videretur velle tollere vitam; & subitò alterâ manu, replebat talibus solatijs & favoribus, ut sufficerent ad eandem restaurandam; in quo se tam libentem exhibuit, ut ei aliquando dixerit, se illi in quolibet tormento, ab ipsa tolerando (erant autem innumera) ad futurum speciali aliquo auxilio & solatio. Elucet magis haec providentia in eo, quòd illam non solum per se ipsum, sed etiam per suos

suos Angelos, & multos sanctos, quos illi de-
demt, pro specialibus Advocatis, & Patronis
exercuerit, injungendo ipsis, quam tenerri-
mis verbis, ut gererent specialem illius cu-
ram. Ex omnibus his experientijs concepit
Venemibilis Marina maximam confidentiã
erga Divinam Providentiam, unãq; heroi-
cam resignationem in voluntatem sui DEI
ac Domini, itã tamen, ut nullatenus possent

diminuere profundas ejus cognitiones pro-
prietarum miseriarum, aut persecutiones da-
monum, vel presentis vita necessitates, aut
derelictiones & probationes Divinas; sicut
apparebit in decursu hujus Historie; qua,
quoad hoc, est deliciosissima, essetq; legenda
eo spiritu, ut inde capiatur simile solatium,
ac fructus, qui non erit exiguus.

(e)**(a)

CAPVT XVII.

Quomodo Beatissima Virgo illam inceperit jam in-
dè ab ejus initijs visitare, succurrendo ipsi in omnibus ejus necessi-
tibus, & exhibendo illi inusitatos favores.

§. I.

*P*rimaria Patrona ac Adjuta-
rix Venemibilis Marina,
jam indè ab ejus initijs, fuit
Sacratissima Virgo Domi-
na Nostri, qua illam perse-
pe invisebat in omnibus
ipsius angustijs & necessitatibus, exhibendo
illi semper favores prorsus extraordinarios.
Veniebat, inquit, inusitata pulchritudine
prædita & affabilitate; oculi ejus erant for-
mosissimi, & similes oculis sui filij Christi
JESU Domini Nostri, non solum quoad
magnitudinem & colorem, sed etiam mo-
dum aspiciendi, & gravitatem ac majestatem,
quæ illis inerat; adeò ut DEUS videretur
inesse oculis, & illi ipsius aspectui.
Capillorum ejus color erat purissimi auri
cœlestis, & erant in medio discriminati,
projecti ad utramque sanctissimi capitis
partem, in quo gestabat quoddam delicatum
& elegans velum; supercilia erant cu-
jusdam mirabilis coloris, nec prorsus nigri,
neque rufi, sed ex utroque mixti; col-
lum illius & guttur erat candidum instar
nivis, speciosissimum & honestissimum.
Cum magna porro mihi liberalitate ac be-
nignitate dicebat, ut à se peterem quidquid
vellem, exhibens se mihi promptam ad a-
gendum de eo, cum suo pretioso filio. At-
que dum quãdam occasione ab ipsa peti-
vissem remedium quarundam necessita-

tum, non absque magna tamen verecun-
dia & confusione, propter exigua obsequia
ei à me præstita, illa mihi dixit: Noli esse
tam verecunda; pete quidquid volueris.
Dum itaque hujus dicti memor, ab illa pe-
terem, ut oraret pro me DEUM, quò me
efficeret humilem, obtulit se oculis animæ
spectandam, præferendo cœlestem pul-
chritudinem; manus habebat nitidissi-
mas, ac decussatim invicem superpositas,
atque in Divino ipsius vultu replendebant
eximie ejus virtutes, ipsius Castitas & Hu-
militas, Charitas, & Mansuetudo, Mode-
stia, & Affabilitas: quamvis autem mihi
citò disparuerit, intelligebam tamen ipsam
adesse, & cœpi illam rogare, ut oraret DE-
UM, quò mihi daret unam micam Humi-
litis & Charitatis, quæ repleverat sanctis-
simam illius animam. & dum nonnihil
essẽ cogitabunda, timens, an ista non es-
set aliqua imaginatio, dixit mihi Dominus:
Non est imaginatio: sed ego tibi huc ad-
duxi meam Matrem, ut illam videres.

§. II.

*Q*uãdam vice, cum paterer graves do-
lores, & vexarer febribus, quæ me
impediebant, nè possem agere cum DEO,
meque resignare in ipsius manus, dicebam
illi sæpe ea verba, quæ Beatissima Virgo di-
xit ad sanctum Gabrielem: *Esce Ancilla
Domini, fiat mihi secundum verbum tuum:*

L 3

profe-